

Dolňácké slavnosti písní a tanců

1.červenca 2011 Hluk

Aj v Hluku prší. Přitom sa chystá Jízda králů s celýma Dolňáckýma slavnostama. Už ve čtvrtek košt vín mešních, košer aj pravoslavných. Z celého světa. Místní experti byli nejmíc zvědaví na ty poslední. Nevěděli co od toho mají čekat. Ještě před tím mše s koncertem zařazená do programu. Tomu děšť tak nevadí. Ani trvalý, celonoční - v pátek pokračující. To už ale nervozita stoupá. Páteční program připravený u tvrze, na Rajčovni, na hřišti. Zaplať pánbůh. Na děcka se při odpoledním vystoupení od šesti už se usmálo sluníčko. I proto bylo na následující profi folklor SLUKu narváno. Už to nějak dopadne i s našim nočním chlapským zpíváním.

Došla na nás řada okolo desátěj - hned po domácích. Nastrójení, pěkně rozezpívání. Už ve Lhotě před odjezdem jsme zkusili aj *Eště byly čtyři týdně do hodů* i když, světe div se, do svátku sv.Jakuba už zbývají týdny pouze tři. Na místě jsme si program ještě cvičně přejeli na tvrzi. Znělo to jistě. Šak nás také bylo čtrnáct. Při vystoupení začátky už tak suverejní nebyly. Holt sa mosí počítat s tým, že nejaké procento ide na podiu důle proti klidu v soukromí. Tentokrát se asi podepsalo i trochu nejisté předebrání od Vaška Hájka. Za to byl dobře zvolený repertoár. A většinu neškodí ani k tomu něco říct. Staňa Kuřina chtěl, ještě při rozezpívání na závěr zazpívat *Za horama dědina* lebo sa mu lúbí, ale nechali sme tam *Laterňu*. Je přeca enom šmrncovnější.

Lesti byl z toho Staňa rozhozený, nebo že furt na podiu nalévál, trochu nás překvapil. Ale nezaskočil. V sérii o kostelníkovi, když sme sa nadechovali na druhů sloku první písničky, vypálil sólový nástup písničky v sérii druhé. Hledím naňho už chvilku před tým. Odsadil, olízl sa jak mlsný kocůr, vidím jak sa sústředí. Tož sústředěný byl dobře, enom chvilku nevěděl kde je. Všeci ale zareagovali, zpívalo sa dál, nebylo nic poznat. A tů jeho oblíbenů sme zazpívali eště na podiu se zbytkama ostatních sborů po společných písničkách.

Eště před tým ale Novovešťané předvedli perfektní scénu Jízdy králů trochu po novovesku s vycpaným králem na dřevěném koni ale za to aj s pážatama a trefným vyvolávkama. Tož sú ty blůdi dobří. Trojhlas, srandy vymyslijů aj dotahnů do konca. Majů dobrý materiál a dělajů to dobře. Komu čest tomu čest. Pěknů mozaiku poskládali.

Boršičané dojeli bez Vlastika Ondry aj Vitě Hrabala a bylo to poznat. Zachraňovat to chtěl vypravěč – no nech. Dolněnčanské silné hlasy jsme většinou slyšeli poprvé.

Společné vyzpěvování sa přeneslo aj k rautu na tvrzi. Všeci dohromady aj s klukama holandskýma. Najvíc si s něma pokecál rekonvalescent Jara Vídeňák. Nevím o čem, ale Nizozemci sa řečtali jak

koně. Snáď aspoň oni věděli čemu. Přitom už ale nebylo vidět Slávka Radocha, který záhy vyrazil do víru písní a tanců. Přidělál tým starosti Vojtovi, který si jako starostlivý synátor enom povzdech: „Kdo toho tatu bude hledat“. Navíc když chvílku poté co spustila cimbálovka spustil aj děšť. Půlnočním autobusem sa nakonec nevracal Radoch ani jeden. Enom Petr s Petrem Páčem byli aspoň pod dohledem manželek. Teda v jejich láskyplné péči.

Zpívalo sa aj pocestě a odvážná pětka eště zapadla na Obecní. Tam sa přidal silným hlasem Zdena Čápek řka: „Chlapi já už mám promile“. Šak to k tomu patří. Když sa tak vleze ve správném rozpoložení a ve vhodnú chvílu do hospody, překříčí sa televiza, strhnů sa další co začnú porůčat štamprle, které nikdo nechce... To sů emoce. To je atmosféra. Hustá. Už mě to chybělo. Zvlášť po poslední skůšce, ze kteréj sem odešel o chvílku spíš. S ne dobrým pocitem. Přemýšlám nad tým. Asi si to moc beru. Snaha nechybí. To je základ. Nezbytný. Zlepšovat je furt co. Doplnovat repertoár, pilovat nácvik. Ale aj toleranci, nadhled... Prospělo by také probrat si možnosti, dohodnout vizi. Quo vadis. S cílem za jeden provaz - jedním směrem. To potom baví. I dobíjí. To má cenu.

DOVĚTEK:

Je-li člověk takto naladěn funguje lépe i radostněji, je ochoten oběti. Vůbec potom nevdá takovou činností se zdržet, přijít hodinu po půlnoci, trochu schrupnout manželce u ucha, za chvílku vstát, dobalit věci na cestu a vyrazit za dobrodružstvím na Ukrajinu. Je-li to navíc s bezbřeze optimistickou dcerkou a jejím skicákem další psychodobíječka. To má fakt cenu.

V.V.Hájek 2.7.2011 cestou podmračeným východním Slovenskem směrem na Zakarpatí